Festa de Sant Magí. Cervera, 2024.
Quaderns Barri de Sant Magí, núm. 34, pàg. 187-189

UN SANT BEN NOSTRE, QUE ENS VISITAVA: JOSEP MARIA SOLÉ ROMÀ (1913-1992)

Mn. Josep Maria Montiu de Nuix

Fa més de trenta anys que, vaig fer, a Cervera, la localitat que ell tant estimava, un escrit, en el que recordava la figura del pare claretià Josep Maria Solé Romà. Però, amb el pas del temps és fàcil que grans personalitats de la nostra terra puguin caure en cert oblit. Per això mateix, crec que val la pena tornar a ferne una petita menció. A més, com que durant uns quants anys va ser el meu pare espiritual, i l'estimava com s'estima a un pare, crec que el vaig conèixer prou bé per poder-lo donar a conèixer fidelment.

Nasqué a Miralcamp el 5 d'agost de 1913. Fou fill de Cinto Solé i de Rosa Romà. El seu nom de pila va ser Josep. Però, posteriorment, quan es feu religiós claretià, va passar a nomenar-se Josep Maria.

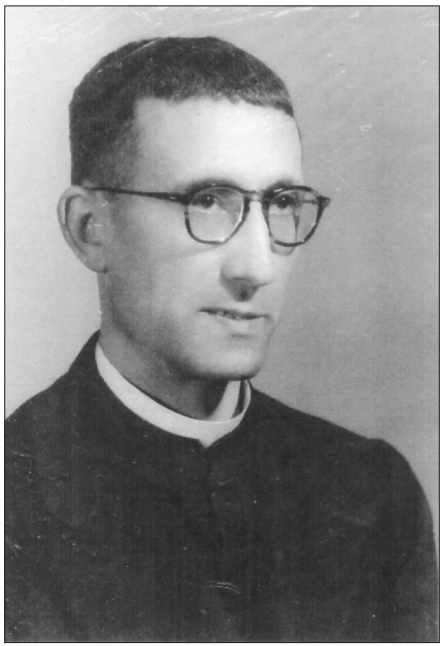

Josep Maria Solé Romà.

La seva relació amb Cervera va començar el 3 de març de 1923, quan ell i el seu germà Ramon ingressaren al Col·legi Missioner, d'aquesta ciutat, de la congregació dels Missioners Fills del Cor Immaculat de Maria. L'any 1924 fou traslladat a Vic. L'any 1925 tornà a Cervera a prosseguir els seus estudis. Posteriorment el portaran a diverses localitats. L'any 1931, vindrà, de nou, a Cervera. Encara tornarà a ser traslladat. L'any 1935, a Barbastre, serà ordenat

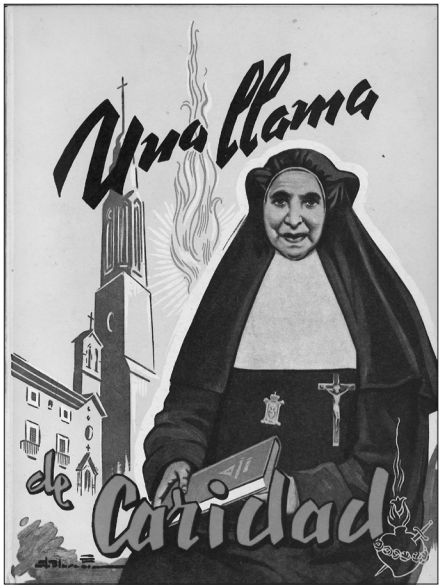

prevere. Aquest religiós claretià, tant a Cervera, com a Barbastre, fou company de persones que han arribat als honors de l'altar. Concretament, que han estat beatificades.

La relació del pare Solé amb Cervera serà especialment important. No només per la formació religiosa i sacerdotal que aquí rebé, i que marcà de manera definitiva tota la seva existència, sinó també perquè estarà molt relacionat amb les religioses del Cor Immaculat de Maria, fundades per la Venerable Mare Maria Güell i Puig. A ell es deu l'extensa biografia documentada "Una llama de caridad", de la que molts el que ara coneixen és un llibre del mateix nom que la resumeix. També ha estat postulador i vicepostulador de la causa de beatificació i de canonització d'aquesta mare fundadora. També ha col·laborat reiteradament en el full "Una llama de caridad", que segueix difonent-se actualment. Crec que es pot dir que si la mare Güell ha estat declarada Venerable, es a dir, han sigut reconegudes les seves virtuts heroiques, en bona part es deu a ell, o no hauria estat possible sense ell. Moltes religioses s'han incorporat a aquesta congregació religiosa a través d'ell, també ha sostingut i enfortit a moltes d'elles en la seva vida espiritual per mitjà dels seus con-

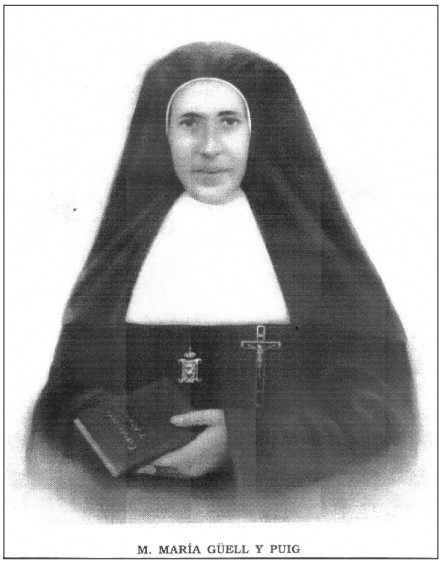
M. MARÍA GÜELL Y PUIG

sells, etc. Els ha predicat cosa de mig centenar de tandes d'exercicis espirituals. Els cerverins ens hem beneficiat de l'ajuda que el P. Solé els ha proporcionat, per mitjà del bé que elles han fet cuidant malalts al Sant Hospital, ... En una paraula, ha estat una columna per aquest grup de religioses.

La vida del pare Solé te diverses facetes. Fou formador d'estudiants claretians. Treballà com a membre del Consell de govern del Provincial dels Claretians

de Catalunya. Fou escriptor. A ell són degudes sòlides i importants obres teològiques i espirituals, així com una traducció del Nou Testament des de l'original grec. Fou un predicador incansable.

Un fet de la seva vida tingué una especial rellevància: l'atemptat que tingué a Barcelona el 10 de maig de 1981. Li dispararen una bala al coll, que el feu caure a terra, quedant enmig d'un toll de sang. Els que l'havien volgut matar, deurien pensar que es moriria, i fugiren. Aquesta acció criminal li deixà un nervi com cremat. Ja durant tota la resta de la seva vida tingué un dolor horrible, i diria inaguantable, que casi no el deixava ni dormir.

En un llibre, hi havia una composició literària en la que es parlava d'una dona molt bona, que per la malaltia estava al llit. Aquesta persona era atesa per un altra senyora, que li portava cada dia una torrada al llit. El primer dia, la torrada estava una mica cremada; al dia següent, una mica més cremada, i així, sempre, dia darrera dia, la torrada estava una mica cremada. Per això, la malalta, encara que era una persona molt bona, s'empipava una mica, s'impacientava, perdia una petita mica de paciència. Hi ha també un acudit d'un metge que donava uns copets al malalt per veure com estava de reflexos, i que li preguntà: li estic fent mal? El malalt, li respongué: no em fa mal, però, m'empipa. Aquest parell de composicions crec que expressen molt bé el que potser ens passa a molts, o al menys em passa amb molta freqüència a mi, davant de contradiccions, de coses que no em surten bé, de maldecaps, etc., m'empipo una mica, em queixo.

Doncs bé, el pare Solé va tenir aquest dolor continu i insuportable durant deu anys i vuit mesos, i el va saber portar de manera heroica, sense queixar-se mai. Mai ningú el va sentir queixar-se, encara que patia molt. Aquest dolor l'acompanyà fins el dia de la seva mort, el 19 de gener de 1992, a Barcelona. Això jo ho trobo tan gran, que gairebé sembla que no pugui ser, encara que sé que realment va ser així, doncs el vaig tractar durant aquells anys. Ara bé, si una vida com aquesta no és la d'un sant, aleshores: què és la santedat? Ha estat una persona molt bona, un gran sant.

També ha estat un gran savi. M'ha causat grandíssima admiració la seva enorme capacitat intel·lectual, que demostrava en grans resultats. Va procurar molt de bé a la societat. També ha estat una persona que es feia estimar i que estimava molt. Alhora, un gran sant i un gran savi, un gran cap i un gran cor. Què volem més? Es una d'aquelles poquíssimes persones que han alçat tant el vol, que sembla que els altres no puguem arribar a tanta alçada. Per això crec que és important no oblidar-lo. Penso que la seva vida és com una sublim pàgina de la terra catalana que val la pena que no se l'endugui el vent, sinó que la conservem, i ens pugui omplir d'un sant orgull.

Estic molt agraït a Déu pel do immerescut d'haver pogut conèixer i tractar una personalitat tan destacada, i, per poder admirar com a la història de Cervera hi ha molts episodis importants, un dels quals és aquest.